

Два морози

Наталя Забіла

Два морози йшли у ліс,
все вбирали в іній.
В того був червоний ніс,
а у цього — синій.
— Старший буде той із нас,
каже брат до брата,—
хто людину зможе враз
до кісток пробрати!
Їде дядько в сіряку,
їде пан у шубі.
— Вибираймо до смаку,
брату мій любий!
Посміхнувся Синій Ніс
і побіг до пана:
— Як би швидко кінь не віз,
я вже не відстану!
А Червоний Ніс з гори
дивиться й сміється:
— Крізь куниці та бобри
він і не проб'ється.
Ну, а з дядьком аж ніяк
я не забарюся:
під розірваний сіряк
зараз заберуся!
Синій Ніс на пана враз
налетів щодуху.
От під комір вже забравсь,
от схопив за вуха.
Пан ховає в хутро ніс,
зовсім замерзає.
А мороз під шубу вліз
і не вилізає.
І щипав, і пік як слід
пана всю дорогу.
Та й лишив біля воріт
вже напівживого.
В сніжній віхолі назад

наш мороз понісся.
— Чи вже впорався мій брат
з дядьком на узліссі?
А мороз — Червоний Ніс —
теж за дядька взявся.
Дядько кркнув, з санок зліз
та й підперезався.
Витер іній, що вже встиг
обліпити брови,
і ступивши просто в сніг,
став рубати дрова.
От мороз поліз в дірки,
і пече, й щипає,
тільки дядько залюбки
знай собі рубає.
Вже подертий сірячок
зовсім змок від поту.
Відступив мороз на крок,
каже:— Ну й робота!
Дядько вже сіряк скида,
видно, вгрівся добре.
На сіряк мороз сіда,
каже:— Ач, хоробрий!
Як залізу я в сіряк
та укрию льодом,
от тоді й побачиш, як
задубієш згодом!
Склавши дрова, дроворуб
йде до одежини.
А сіряк цупкий, як луб,
весь — як та крижина!
І, натішившись вкрай,
морозець радіє:
— Шубу з льоду одягай!
Я тебе зогрію!
Каже дядько:— Не шуткуй!
Забирайся духом! —
Та й почав по сіряку
молотить обухом.
Захрустів в мороза бік,
затріщали кості.

Ледве-ледве він утік,
плачучи від злості.
Вдягся дядько та й погнав
коника до хати.
А мороз пошкандибав
під замет зітхати.